

tata: Ergo subsistentia terminans plures naturas, non potest continere eminenter formaliter subsistentias illis naturis proprias, nisi sit infinita.

Confirmatur: Subsistentia gaudens vi terminativa infinita, est infinita in ratione subsistentiae, cum in nullo alio subsistentia consistat, quam in vi terminativa naturae: Sed subsistentia potens terminare plures naturas, gaudet vi terminativa infinita; quia si potest terminare plures naturas, potest terminare infinitas: ubi enim pluralitas non facit differentiam, nec illam faceret infinitas, si illa possibilis esset, ut ait Aristoteles 4. physic. textu 76. ex quo infert quod si duo corpora possent simul esse in eodem loco, id etiam possent infinita corpora, si essent possibilia. Ergo subsistentia potens terminare plures naturas, est infinita in ratione subsistentiae.

16. Dices primò, hac ratione probari quidem, subsistentiam potentem per virtutem suam naturalem, & de potentia ordinaria, plures terminare naturas, debere esse infinitam in ratione subsistentiae, seu gaudere vi terminativa infinita, id tamen non convincere de subsistentia, qua potest solùm plures naturas terminare per potentiam obedientialem, seu de potentia Dei absoluta.

Verum hæc responsio facile convellitur ex communi illa doctrina Philosophorum, quæ assurunt in causis formalibus non valere distinctionem potentiae ordinariae & extraordinariae; cujus ratio est, quia causa formalis nihil præstat nisi communicando suam entitatem, effectus siquidem formalis, est ipsa forma communicata: unde quantumcumque applicetur forma à causa superiori, nihil efficiet, nisi dare seipsum; nec potest augeri vis causandi formaliter, si maneat eadem forma in quo distinguatur causa formalis ab efficiente, nam virtus potest augeri per aliquid superadditum, quia producit effectum distinctum à se: Cū ergo subsistentia creata habeat rationem formæ & actus substantialis naturæ quam terminat, si non potest virtute sua naturali, & de potentia ordinaria, terminare plures naturas, id etiam præstare nequit per potentiam obedientialem, & de potentia Dei absoluta.

17. Dices secundò, Sol continet eminenter effectus causarum inferiorum, & tamen est aliquid finitum in se: Ergo similiter subsistentia creata, quævis sit finita, dummodo sit superioris ordinis, continere poterit eminenter alias subsistentias creatas inferioris ordinis, subindeque earum vices supplere.

Confirmatur: terminatio alienæ naturæ non est effectus infinitus: Ergo non requirit infinitatem in forma potente illum præstare, & per consequens subsistentia creata quævis sit finita, poterit alienam naturam terminare.

Respondeo, concessio Antecedente, negando Consequentiam & paritatem: Sol enim, & aliae causæ universales, continent effectus causarum inferiorum, eminentiæ imperfectæ, & se extendeant solum ad aliquam rationem communem & generali, para rationem viventis aut corporis corruptibili, subsistentia vero terminans plures naturas, earum subsistentias, secundum proprias & distinctas earum rationes, eminenter continere debet; quod nulli subsistentiae creatæ & finitæ competere potest; quia cum subsistentia sit terminus naturæ, ab illa habet determinataam speciem & perfectionem, subindeque non potest esse illa perfectior: Unde sicut nulla natura creata & finita, continet alias naturarum perfectiones specificas & individuales; ita nec illa subsistentia creata & finita, alterius subsistentiae perfectionem continere potest,

sed hoc proprium & peculiare est subsistentiae divinae & increate, qua quia terminat naturam divinam, omnium naturarum perfectiones eminenter continentem, omnium subsistentiarum creatarum & creabilium perfectiones eminenter continent secundum proprias & distinctas earum rationes, & ex hoc redditur potens ad terminandam quaecumque naturam creatam & creabilem.

Ad confirmationem, distinguo Antecedens: terminatio alienæ naturæ non est effectus infinitus, in ratione entis, concedo Antecedens: in ratione effectus formaliter, nego Antecedens & consequentiam. Ut enim in causa ex effectu arguitur infinitas, non requiritur quod effectus sit entitative infinitus, sed sufficit quod in ratione effectus infinitus sit, ut constat in termino creationis, qui entitative infinitus non est, tamen petit in causa creatrice infinitam perfectionem.

CAPUT VII.

De natura assumptibili, & assumpta.

Priusquam de natura à Verbo assumpta differamus, de natura assumptibili agendum est, & quæ naturæ à Deo assumti possunt, breviter declarandum.

§. I.

An natura Angelica & creatura rationis expertes, & Deo assumptibles sint?

1. Dico primò, natura Angelica à Deo assumptibilis est. Id enim non repugnat neque ex parte Dei, cum subsistentia diuina habeat infinitam vim in terminando, & eminenter continet virtutem terminativam cuiuslibet subsistentia creatæ: neque ex parte naturæ Angelicæ, quæ cum distinguatur realiter à sua subsistentia, ut suppono ex Metaphysica, potest eā privari dum habetur, vel impediiri antequam habeatur, & à divina persona præveniri. Unde Apostolus ad Hebreos 2. ut commendat charitatem Dei erga homines, ait quod nūquam Angelos apprehendit, sed simus Abramæ apprehendit.

2. Dices, D.Thomas 1.p.qu.3.art.3, & alibi saepè, docet in substantiis separatis & simplicibus, seu ex materia & forma non compositis (quales sunt Angeli) suppositum non distinguiri à natura: Sed implicat assumi naturam cum proprio supposito, ut infra dicimus: Ergo natura Angelica non est assumptibilis à Deo.

Respondeo D.Thomam loco citato non loqui de supposito formaliter, sed radicaliter considerato, id est de individuo, quod in Angelis non distinguatur à natura. Quod ut melius percipiatur, advertendum est, subsistentiam oritur ex natura, non secundum principia specifica, sed individuantia; cum enim reddat naturam incommunicabilem, debet esse terminus naturæ singularis; & propterea S.Thomas interdum sumit suppositum & subsistentiam formaliter, pro termino completere naturam singularem, aliquando radicaliter, pro ipsis principiis individuantibus, à quibus oritur ille terminus. Quando ergo loquitur de supposito formaliter, docet illud, non solum in rebus corporeis, sed etiam in Angelis distinguiri à natura, ut insinuat hic qu.4.art.1. ad 3, & expresse docet quodlib.2.qu.2. art.4. Quando vero agit de supposito radicali, ait quod in rebus immaterialibus non distinguitur à natura,

natura, sicut in rebus corporeis; quia in substantiis intellectualibus non est aliud principium radicale à quo desumatur gradus specificus, & aliud à quo desumatur singularitas; sicut in rebus corporeis, in quibus ratio specifica sumitur à forma, & singularitas à materia, signata quantitate.

3. Dico secundò, naturam irrationalem, de potentia absoluta, posse uniri hypostaticè Deo, & ab ipso in unitatem suppositi assumi.

Probatur, quia id non repugnat ex parte divina personæ, utpote habentis infinitam vim in terminando; neque ex parte ipsius naturæ irrationalis, cum sit separabilis a propria subsistentia, non minus quam natura humana & Angelica.

4. Dices, repugnantiam assumptionis talis naturæ, peti ex ejus indecentia. Sed contra: licet in hominibus ductum rationis sine fidei regula sequentibus, indecens majestati divinae appareat, Verbum Divinum, nostram carnem assumere, flagellari, confugi, & mori, id tamen indecens vere non est, nec divina majestati repugnans: unde Apostolus 1.Corinth.1.Nos antem prædicamus Christum crucifixum Iudeis quidem scandalum, Gentibus autem stultitiam, ipsis autem vocatis Iudeis, atque Grecis, Christum Dei virtutem & Dei sapientiam. Ergo similiter, quævis nobis indecens appareat, Deum naturam irrationalem assumere, tamen indecens vere non est, si Deus id facere decretiveret; ut egregie declarat Tertullianus lib. de carne Christi contra Marcionem cap. 4. his verbis: Si revera de lupa aut sue, aut vacca prodire volueret, & fere aut pecoris corpore induens, regnum colorum prediceret, tua opinor illi censura prescriberet: turpe hoc Deo, & indignum hoc Dei Filio, & stultum propter ea, quæ ita credat: Sit plane stultum, si de nostro sensu judicemus Deum. Sed circumspice Marcion (si tamen non delecti) fluita mundi elegit Deus, ut confundat sapientes.

Confirmatur: In triduo mortis corpus Christi, quævis inanime, & formâ cadavericâ informatum, manit unitum hypostaticè Verbo Divino & tamen in tali unione nulla fuit indecentia: Ergo similiter in unione personæ divinae cum natura irrationali, nulla datur indecentia, Dei majestati repugnans. Monet tamen prudenter Cajetanus, quod licet Deus, absque ullo sua majestatis dedecore, vilissimis etiam creaturis, hypostaticè uniri possit, abstinentius tamen est à descensu in particulari, propter peticulum infirmitatis nostræ: sicut ob eandem rationem, non debet fieri mentio præsentis, quæ per immensitatem Deus præsens est rebus sordidissimis. Adverte etiam, quod si persona divina assumeret naturam irrationalem, non uniretur illi in ratione personæ, sed solum in ratione hypostasis seu suppositi, quia natura irrationalis, personalitatis capax non est, cum personalitas non reperiatur nisi in natura rationali, ut constat ex definitione personæ, quæ definitur Rationalis naturæ individualia substantia.

5. Objicies primò: D.Thomas hic qu. 4. art.1. corpus articuli, sic concludit: Vnde relinquitur quod sola natura humana sit assumptibilis: Ergo censet, neque naturam Angelicam, neque naturam irrationalen, posse à Deo assumi.

Respondeo D.Thomam ibi loqui de assumptibiliitate secundum congruentiam, ut pater ex textu, & solum velle, speciales reperiri congruentias ad assumptibilitatem in natura humana, quæ non ita reperiuntur in aliis. De quo supra cap.1. §.2.conclus.5.

6. Objicies secundò: Natura irrationalis non potest elevari ad Dei visionem & fruitionem: Ergo

nec ad esse subsistentia ipsius assumi. Probatur Consequentia, tum ex eo quod operari sequitur esse: Tum quia, quod non potest elevari ad minus, non potest elevari ad maius: videre autem Deum, minus est, quam ipsi hypostaticè uniri.

Confirmatur: Subjectum incapax effectus formalis alicuius formæ, est etiam incapax talis formæ: Sed natura irrationalis est incapax sanctificationis, quæ est effectus formalis unionis hypostatica: Ergo est etiam incapax talis unionis.

Ad objectionem respondeo, concilio Antecedente, negando Consequentiam, cuius falsitas cōspicitur in corpore Christi in triduo mortis, quod manit unitum Verbo, & tamen erat incapax elevationis ad videndum Deum, & ipsum amandum. Unde ad primam probationem dico quod operari sequitur ad esse essentia, vel ad formale, tanquam ad principium quo seu formale, unde iuxta illius proportionem, consequitur vel operatio naturalis, si esse naturale sit, vel supernaturalis, si esse sit supernaturalis; ad esse autem personale non sequitur operatio, sed illud se habet tantum ut conditio necessaria ad operandum. Ad secundam probationem dico, quod licet creatura non possit elevari ad maius, si non possit elevari ad minus, quando maius aut minus sunt ejusdem ordinis, aut minus includitur in majori: benè tamen, quando sunt diversi ordinis, & minus non includitur in majori; volare enim minus est quam intelligere, & tamen cum incapacitate ad volandum, stat in homine capacitas ad intelligendum. Item licet Angelus possit naturaliter intelligere & velle, & supernaturaliter Deum videre, & illo frui; non potest tamen per illum potentiam ridere, quod est aliquid minus. Cum ergo visio beatifica, & unio hypostatica, non sint ejusdem ordinis, nec unum in alio includatur, ex incapacitate ad visionem, non recte colligitur incapacitas ad unionem.

Ad confirmationem, distinguo Majorem: Subjectum incapax effectus formalis primarij alicuius formæ, est etiam incapax talis formæ, concedo Majorem: effectus formalis tantum secundarij, nego Majorem. Anima enim Christi est capax gratiae habitualis, & tamen non est capax filiationis adoptivæ, quæ est effectus ejus secundarij: unde cum persona divina, unita naturæ creatæ, non habeat pro effectu formalis primario, illam gratiam & sanctam constitutæ, sed illam reddere subsistentem; natura capax istius effectus, tametsi sit incapax alterius, potest ad unionem hypostaticam elevari.

7. Quæres primò, an etiam naturæ incompletæ, v.g. materia sola, vel forma sola, sint assumptibles à persona divina?

Respondeo in primis materiam non posse assumi, nisi habeat aliquam formam: Cū enim implicet eam existere sine forma (ut suppono ex Philosophia Thomistica) implicat etiam eam subsistere sine illa, & consequenter impossibile est, quod sine illa assumatur ad divinam subsistentiam. Quod formam, non est dubium, quia anima rationalis separata à corpore, possit assumi, quia hoc ipso quod est subsistens est capax propriæ subsistentiæ, ac proinde divinæ, supplementis vices propriæ, & de facto in triduo mortis, anima Christi remansit unita Verbo. De formis vero corruptibilibus & materialibus, probabile est eas posse assumi, quia non magis videntur dependere in esse & conservari à materia in qua recipiuntur, quam accidentia à subjecto à quo suscentur; unde sicut accidentia possunt divinitus separari à subjecto, & recipere aliquem modum per se existendi, ut patet in quantitate

tate panis in Sacramento Eucharistia: ita etiam forma materiales & corporeæ, licet dependant connaturaliter à materia in conservari, poterunt tamen supernaturaliter ab illa separari, & recipere modum aliquem subsistendi, similem illi quem habebant, quandiu erant unitæ materiæ, subindeque hypostaticè Deo uniri; quia subsistentia divina poterit supplere talen modum, cùm illum eminenter contineat. Idem dicendum de partibus integrantibus, separatis à toto, puta capite, manu, brachio, quia per divisionem & separationem acquirunt subsistentiam propriam, quæ potest suppleri à subsistentia divina, in qua eminenter continetur. Eo autem eas Deus non posset appellari caput, vel manus, quia communicatio idiomatum solum datur inter naturas substanciales completas, sed solum posset dici habens caput, vel manus, sicut in triduo moris non potuit dici anima, sed solum habens animam. Si autem queras, an etiam accidentia possint assumi ad subsistendum subsistentiæ divinæ, respondeo negatiè; ad subsistentiam enim non assumitur, nisi substantia, cùm subsistentia sit substantiæ terminus ultimus & complementum. Quidam tamen non improbabiliter existimant, non implicare accidens uniri immediate cum existentia divina; cùm enim existentia accidentis realiter ab ejus essentia distinguatur, & continetur eminenter in existentia divina, potest ab illa suppleri.

8. Queres secundò, an natura creata subsistens in propria persona, possit assumi à Deo, retenta propria personalitate?

Respondeo negatiè: nam subsistentia propria constituit naturam subsistente per se & in se, subsistentia verò aliena, constituit eam subsistente in alio: Sed implicat contradictionem, quod eadem natura simul subsistat per se & in alio: Ergo & quod assumatur à Deo, retenta propria personalitate. Addo quod, si possibilis esset assumptio naturæ humanæ, retenta propria personalitate, ea de facto esset retenta in humanitate Christi, quod est contra fidem. Sequela probatur primò quia non decet humanitatē Christi privari aliqua perfectione connaturali: unde in 6. Synodo actione 4. ex Epistola Agostonis; & actione 11. ex Epistola Sophontonij, & in Concilio Calcedonensi actione 5. dicitur Verbum assumpsisse naturam humanam, cum omnibus ejus partibus, proprietatibus, & perfectionibus connaturalibus, scilicet composibilitibus cum persona Verbi. Secundò, Majus miraculum est, impide perfectionem connaturalem & composibilem, quam eam de facto retinere: Atqui non sunt multiplicanda miracula in Incarnatione Verbi, sine necessitate: Ergo si subsistentia propria humanitatis Christi sit composibilis cum persona Verbi, eam de facto Christus debuit retinere.

9. Dices, Natura humana terminata per alienam personalitatem, scilicet Verbi Divini, potest assumi à Patre, vel à Spiritu Sancto, ut enim capite præcedenti ostendimus, tres Personæ Trinitatis possunt eandem naturam assumere: Ergo eadem natura, terminata propriâ personalitate, potest assumi à Verbo, non consumptâ seu destruâ propriâ subsistentiâ.

Respondeo, concessio Antecedente, negando consequentiam & paritatem, nam subsistentia propria constituit naturam subsistente per se & in se; subsistentia autem aliena constituit illam subsistente in alio: implicat autem contradictionem quod eadem natura simul subsistat per se & in alio, non verò quod habeat plures modos subsistendi in alio, quia subsistere per se & in alio, sunt modi in-

ter se oppositi, quorum unus, virtualiter saltem, includit negationem alterius; plures verò modi essendi in alio, non habent inter se hanc repugnaciam & oppositionem, nec unus includit virtualiter negationem alterius.

§. II.

An de facto Verbum immediate assumpserit omnes partes naturæ humanae?

10. Quadruplex est genus partium in natura humana: essentialium, ut anima & corpus; integrarium, ut quatuor humores, sanguis, phlegma, flava & atra bilis; ornantium, ut dentes; ungues, capilli; excrementiarum, ut lachrymæ, saliva, sudor &c. De primis nulla est difficultas, cùm enim illæ essentialiter constituant humanitatem, manifestum est, illas fuisse à Verbo assumptas. De postremis etiam, indebatum est, eas non fuisse hypostaticè Verbo unitas, quia nec informantur in homine anima rationali, nec ad integratatem humani corporis pertinent, unde non remanebunt in corporibus gloriis, juxta illud Apostoli 1. ad Corinth.

13. Esa ventri, & ventre eis: Deus autem hunc illas defruct. Id est post resurrectionem, nullus erit escarum & ciborum usus, nullum ventris in illis digerendis officium. Controversia igitur est de intermediis, & præcipue de sanguine, cuius nomine venient intelligendi ceteri humores. Durandus enim in 4. dist. 10. qu. 1. & Gabriel in Can. Misericordia 53. negant sanguinem corporis Christi, fuisse assumptum à Verbo: quam sententiam Capreolus vocat hereticalem, Suares errornam: ceteri vero Theologoi eam faltem ut temerariam damnant.

11. Dico igitur, sanguinem fuisse à Verbo immediate assumptum.

Probatur primò ex Scriptura & SS. Patribus, qui eodem modo Filio Dei tribuunt sanguinem, quo carnem, quam constat fuisse assumptam: Ad Hebreos 2. Quia ergo pueri communiceaverunt carnem & sanguinem, & ipse similiter participavit eisdem. Nazianzenus orat. 5. Verbum (inquit) vere caro factum est, quia assumpit corpus ex carne, ossibus, & sanguine constans. Idipsum confirmant varia Scriptura loca, in quibus nostra redemptio tribuitur sanguini Christi, ut pretio condigno. His adiungi potest quod ait Clemens VI I. in Extravag. Vnigenitus, nempè unam guttam sanguinis Christi, habuisse valorem infinitum, propter unionem ad Verbum.

12. Probatur secundò ratione fundamentali: Verbum assumpit quidquid pertinet ad integratatem corporis humani, non enim assumpit corpus mutilem, sed integrum, & suis numeris absolutum; cùm, teste Athanasio in symbolo, Christus sit perfectus Deus, & perfectus homo: Atqui sanguis est pars pertinens ad integratatem corporis humani: Ergo fuit assumpit à Verbo. Major constat Minor, in qua est tota difficultas, probatur primò ex Tridentino, evidenter supponente, sanguinem esse partem corporis Christi, dum scilicet 13. cap. 3. afferit, Corpus ponit sub speciebus panis, & sanguinem sub speciebus vini, vi naturalis connexionis, quæ partes Christi Domini inter se copulantur. Secundò ex Galeno, Aristotele, D. Thoma, & omnibus Philosophis, ac Medicis, sanguinem numerantibus inter partes animalium, & ex communi sensu ac concepitu hominum, quo corpus sine sanguine non censetur integrum & perfectum; unde etiam post resurrectionem in corporibus gloriis futurus est sanguis. Tertiò, quia sanguis est organum atque instrumentum

instrumentum naturale, quo mediante anima exercet in corpore plures operationes vitales, ut constat in motibus iræ, timoris, & gaudij: irascimur enim, quando sanguis fervet; timemus, dum contrahitur; & gaudeamus, cùm diffunditur: Ergo sicut alia organa corporis humani, pertinent ad ejus integratatem, ita & sanguis.

15. Dices, Sanguis non est actu, sed tantum in potentia, pars humani corporis, quandoquidem deservit nutritioni partium solidarum, nec continuatur cum reliquis partibus, propter suam fluxibilitatem, sicut aqua, quia fluit, vel fluxibilis est, non potest continuari cum terra. Unde Aristoteles 2. de partibus animalium cap. 3. ait quod *sanguis non est continuus carni*.

Respondeo quod sicut elementa in mundo majori, quamvis sint partes tantum in potentia, & materia transiens respectu mixtorum, non propterea tamen desinunt esse partes in actu respectu ipsius universi: ita in mundo minori, scilicet corpore humano, licet sanguis, qui est unum veluti ex ipsis elementis, comparatus cum aliis partibus perfectioribus, quarum nutritioni inservit, sit tantum pars in potentia; respectu tamen totius corporis, dicitur pars in actu: licet autem non continuetur immediate cum omnibus partibus corporis, bene tamen mediata; habet enim quasdam partes crastinatores, quas Medici fibras vocant, quæ continuantur venis, & venæ carni. Sed de his Philosophi.

14. Dices secundò, Multæ partes sanguinis Christi etiam nunc servantur in terris, quæ proinde non sunt modo unitæ hypostaticè Verbo Divino: Ergo nunquam fuerunt assumptæ, & eadem ratio est de aliis. Consequens patet ex illo trito axiomate Damasceni, quod semel assumpit, nunquam dimisit. Antecedens vero constat in illo sanguine, qui apparet in lancea quæ Longinus latus Domini perforavit, in Syndone Taurinensi & Bisuntina, quæ corpus Christi mortuum involutum fuit, & in Veronica Sudario, in quo Christus vultus sui sanguinolentus effigiem expressit: denum in ampulla illa vitrea, quæ in Ecclesia sanctæ Magdalene apud Sanctum Maximinum servatur, in qua sepè sacerdos fateretur bullire visus est in die Paracleses; circa horam exitus Salvatoris.

Respondent plures ex nostris Thomistis, particulas illas sanguinis, non esse partes sanguinis naturalis, à Verbo assumpti, sed nutrimentalis, qui à Verbo assumptus non est. Verum licet distinctio sanguinis in naturalem & nutrimentalem, fundatum habeat in D. Thoma quoth. 5. artic. 5. ubi dicit, non totum sanguinem nutrimentalem qui ex cibis generatur, pertinere ad veritatem humanae nature. Vero simile tamen non est, tot particulas sanguinis, quæ in pluribus Ecclesiis assertantur, & ex variis corporis Christi partibus manant, non fuisse nisi ex nutrimentali: præfert sanguinem illum quo Longini lancea perfusa fuit, & qui postea ab ipso Mantuanum delatus est: cùm enim sanguis illæ esset circa cor, qui, juxta Philosophos, est officina sanguinis naturalis, credibile est, illum fuisse naturalem, & non purè nutrimentalem. Addo quod, valde probable est, tempore passionis, nihil, aut saltum parum sanguinis nutrimentalis, fuisse in Christo Domino; quia per copiosissimum illum sudorem sanguineum, quem ante passionem habuit, totum fecit sanguinem nutrimentalem exsudavit, & si aliquæ illius reliquæ remanserint, eas, tempore illo intermedio inter sudorem & passionem, concoxerit, & in sanguinem naturalē convertit, ut recte observavit Cajetanus infra qu. 54. art. 2.

Consecratio precedentis doctrinae.

16. Ex dictis inferes primò, non solum sanguinem, sed etiam tres alios humores, scilicet pituitam, choleram, & melancholiam, fuisse à Verbo assumptos: Tum quia commiscentur cum sanguine, & unam totalem massam conflant, quæ ex principaliori humore, sanguis denominatur. Tum etiam, quia quatuor illi humores, non minùs ad perfectionem parvi mundi, qui est homo, requiruntur, quam ad magnum universum quatuor elementa: unde quilibet illorum humorum, alicuius elementi exprimit qualitates; sanguis humiditatem & calorem aëris; pituita frigus & humiditatem aquæ, melanocholia terra siccitudinem & frigiditatem; bilis calorem & siccitudinem ignis initiantur.

17. Inferes secundò, Verbum assumpsisse spiritus

vitales & animales; quia hujusmodi spiritus, sunt

veluti scintillæ & radij sanguinis purissimi &

defecati, & pertinent ad integratatem humani corporis,

plurimumque ad firmitatem & agilitatem ejus;

omnesque ad operationes vitales conducunt, unde

remanere debent in corporibus gloriis.

18. Inferes tertio, dentes, unguis, & capillos, fuisse hypostaticè Verbo unita; quia dentes infor-

mantur ab anima rationali & ad integratatem cor-

poris humani pertinent; unguis vero & capilli,

licet non ita requirantur ad ejus integratatem, si-

cum partes organicae, tamen necessarii sunt ad me-

liorem corporis constitutionem, decorum, & orna-

mentum; unde comparantur foliis arborum, ad

cooperitum & conservationem fructuum insti-

tutis, quæ anima totius arboris informantur.

19. Inferes quartò, sanguinem Christi, non so-
lum dum erat in corpore Christi viventis, sed etiam
in triduo mortis, in quo mansit separatus à corpo-
re, fuisse hypostaticè unitum Verbo Divino. Ideò
enim corpus Christi, & anima in triduo, adhuc
disjuncta inter se, erant unita hypostaticè Verbo
Divino, quia erant partes humanitatis ejus, quam
iterum debebant compondere in Christo glorio-
so, ut communiter docent Theologi cura S. Thoma
in 3. dist. 2. qu. 2. art. 1. quæst. 3. ad 3. At etiam
sanguis in passione fuisse, erat pars humanitatis,
quam iterum in Christo gloriose debebat compo-
nere, cùm corpus Christi post resurrectionem de-
beret esse integrum & perfectum: Ergo sanguis in
Passione fuisse, manuit in triduo hypostaticè unitus
Verbo Divino. Unde si eo tempore consecratus
fuisse